

ΦΑΜΠΙΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

Ἐν Ἀθήναις φράγκα 10. — Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις φράγκα 11

Ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φράγκα χρυσᾶ 15.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

ΕΙΣ ΤΟΝ Κ. ΤΡΙΚΟΥΠΗΝ ΚΑΙ ΣΑΝ

— Ἐπὶ τῇ ὑγείᾳ των —

— Ἀφιερῶται εἰς τὸν Ῥόχον —

Ἄν ἄλλους ἐλυπήθηκεν
Ἡ Μοῦσά μου καὶ κλαίη,
Γιατὶ ἀρρώστησαν μ' αὐτὸν
Τὸν ἀρρώστο καιρὸ,
Σὲ σένα τὸ τραγούδι της
Ἐλυπημένο λέει,
Σὺ πάντοτε παρέστησες
«Κηδεῖα καὶ χορό.»

✦

Ἐσὺ κί ἀπὸ τὸ θάνατο
Ζωὴ μπόρεις νὰ παίρνης.
Μπόρεις, σιδεροκέφαλος,
Τὸ Χάρο νὰ γελάς,
Βελανιδιὰ περήφανη,
Ἐστὸν ἄνεμο δὲ γέρνεις
Καὶ μέσ' ἔστὸ λίγο χῶμά μας
Βαθειὰ ρίζοβολάς.

✦

Ἐσὺ δὲν εἶσαι ἄνθρωπος
Ἀρρώστια νὰ σὲ πιάνη,
Τοῦ Κουμουندούρου σ' ἔθρεψαν
Τὰ κόλλυθα γερά
Καὶ θά τρωγες ἀλύπητα,
Θαρρῶ τὸν Δηληγιάννη,
Ἄν ἦτανε γραφτὴ γιὰ μᾶς
Καὶ τούτ' ἦ συφορά.

✦

Βελανιδιὰ περήφανη
Ὅσω βαθειὰ κί ἂν χώνης
Τῆς ρίζαις σου ἔστὸ χῶμά μας
Σὲ τρώει περισσός,
Ἄπάνω ἔστὸν παχὺ κορμὸ
Καὶ ἔστὰ κλαριά π' ἀπλώνεις
Ἄσὰ φεῖδι ὁ παράσιτος
Τοῦ κόμματος κισσός.

Αὐτὸ τὸ φοβερὸ θεριὸ
Σὲ σφίγγει ἄν τὸ βόα,
Κί ὀργή λαοῦ ἔστὸς φόρους σου
Βοᾶ, βοᾶ, βοᾶ,
Καθὼς ποτὲ τοῦ Παρισιοῦ
Καὶ ὁ λαὸς ἐβόα
Ὅταν ὁ φόρος τοῦ ἴσχυζε
Τὸ κράτος ε' est moi.

✦

Ἵγεία ἐβασίλευε
Κί ἐκεῖ πολὺ μεγάλη,
Ἵγεία ποῦ τὴν ἔθρεψε
Τὸ αἷμα τοῦ λαοῦ
Μ' ἀπὸ τὰ πόδια ἔφευγε
Τὸ αἷμα ἔστὸ κεφάλι
Κί ἔπαιρνε δρόμο κεῖ ψηλά
Τὸ ἄστε ντουά οὔ.

✦

Ὡς ποῦ ἀγρίεψ' ὁ λαὸς
Καὶ μ' ἓνα του τραγούδι.
Μὲ μία μαρσελλιέζα του
Καὶ μ' ἓνα ca ira,
Μὲ μιᾶς τὸ δημοκρατικὸ
Ἐφύτεψε λουλούδι
Κί ἡ βασιλεία ἔχασε
Κεφάλι καὶ φτερά.

✦

Κί ἐδῶ ὑγεία χაίρεσθε,
Νὰ μὴν ἀβασκαθῆτε,
Καὶ σὺ κί ἡ ταξειδιάρρα μας,
Π' ὄξ' ἀπὸ ἐδῶ γυρνᾶ
Μὰ τὸς ὑγεία ἔστὸ λαοῦ
Τὸ αἷμα χρεωστεῖτε
Κί ἂν ἀγρίεψη ὁ λαὸς,
Καλὰ στερνὰ, καλὰ στερνὰ!

ΣΩΣΑΤΕ ΤΗΝ ΠΟΛΙΝ

— ΜΕΓΑ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ —

Κακούργημα φοβερόν από πολλοῦ διαπράττεται κατὰ τῆς ὑγείας τῆν πόλεως, ὑπὸ τὰ ὄμματα πάντων ἡμῶν, ὑπὸ τὴν ῥίνα τῆς Ἀστυνομίας, ὑπὸ τὰς ὄψεις πασῶν τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν, καὶ τῆ συνεπινεύσει, νομίζεις, αὐτῶν, καὶ διαπράττεται οὐχὶ παρὰ κακούργων καὶ φαυλοβίων ἀλλὰ παρ' ἐντίμων πολιτῶν, ἀνηκόντων εἰς μίαν τῶν μεγαλειτέρων τῆς πόλεως συντεχνιῶν. Καὶ δὲν ἡγέρθη καμμία ἰσχυρὰ τοῦ τύπου φωνῆ κατὰ τοιοῦτου κακούργηματος.

Ἀκούσατε καὶ φρίξате

Ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων ἔχει ὑπὲρ τὰ διακόσια Κρεπωλεῖα. Λοιπὸν οὐδὲν ἐξ αὐτῶν σφάζει τὰ ζῶα του εἰς τὸ δημόσιον Σφαγεῖον. Διὰ νὰ πεισθῆτε περὶ τούτου ἀρκεῖ νὰ ὑπάγητε εἰς τὴν Ἀγορὰν ὅπου ἐνεργήσῃτε αὐτοψίαν κατὰ τὰς 5 μ. μ. καθ' ἑκάστην. Τότε θὰ ἴδῃτε νιαγαρῆθῶν χυνόμενα ἀπὸ βοῦ τὰς ἀποτροπαίους αἱματα καὶ κόπρου; ζῶων ἀναδίδοντα τὴν ὀσμὴν ὀσμὴν πεδίου αἱματηρᾶς μάχης. Νομίζεις ὅτι ὁ Ἀττίλας μὲ τοὺς Οὐνοὺς αὐτοῦ ἐπέρασεν ἐκεῖθεν ἢ κάλλιον ὅτι ὁ μαινόμενος Ἀἴας τοῦ Σοφοκλέους διήλασε σφάττων ἀμύους καὶ βόας καὶ σκιρτητικὰς αἴγας ἐκλαθῶν αὐτὰ τὰ ζῶα ὡς πολέμιους. Οἱ παρὰ τὴν Ἀγορὰν οἰκονῶντες δὲν τολμοῦν πλέον ν' ἀνοίξουν τὰ παράθυρά των. Νέφθ ὀρατὰ σχηματίζουν πλέον αἱ τῶν αἱμάτων καὶ κόπρων ἀναθυμιάσεις. Τόση βρῶμα αἰωρεῖται ἐκεῖ ἀνωθεν τῆς ἀγορᾶς, ὥστε ἀποτελεῖ πηκτὴν ἀτμόσφαιραν τὴν ὅποιαν μπορεῖς νὰ κόψῃς μὲ χασαπομάχαιραν καὶ νὰ τὴν ζυγίσῃς καὶ νὰ τὴν πωλήσῃς, ἂν ἦτο δυνατόν νὰ εὐρεθῇ γιὰ μιὰ τέτοια πραγμάτευσι, μ ο υ σ τ ε ρ ῆ ς.

Ἐπολογίσατε οἱ ἴδιοι. Ἐχομεν ἐν τῇ πόλει ὑπὲρ τὰ διακόσια Κρεπωλεῖα. Ἀτὰ σφάζουν καθ' ἑκάστην 600—700 ζῶα. Ἀφ' ἑκάστου ζώου ἐκρέει κατὰ μέσον ὄρον 1 1/2 ὄκα αἱματος. Ὅστε ἔχομεν αἶμα χυνόμενον 1050 ὄκάδας τὴν ἡμέραν. Οἷος ποταμὸς ἢ μάλλον ὅλα λίμνη αἱματος, σηπομένου! Βάλετε τώρα κόπρον, πατσαῖς, ἔντερα καὶ θ' ἀναβιάσῃτε εἰς 30,000 ὄκάδας τὰς καθ' ἑκάστην σ ε ρ β ι ρ ι ζ ο μ ἔ ν α ς εἰς τὴν ὑγείαν τῆς πόλεως κρεπωλικὰς ἀκαθαρσίας. Ποῖαι ῥίνες, ὅσφ καὶ ἂν ἦναι τεθωρακισμένα διὰ συνέγγης, ποῖοι πνεύμονες, ὅσφ καὶ ἂν ἦναι ἡσκημένοι εἰς μεμολυσμένην ἀτμόσφαιραν, δύνανται ν' ἀντέχῃσι κατὰ τοιαύτης μινροβίου εἰσπνοῆς;

Ἡ χολέρα δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἔλθῃ ἐξωθεν πρὸς ἐπίσκεψιν ἡμῶν. Ἀναθρῶσκει ὅποταν θελήσῃ, ἀπὸ τὰ αἱματα τῶν κρεπωλεῶν μας, τῶν ἀρχαιοπαράδοτων κρεπωλεῶν μας, τὰ ὅποια ἐνφ' πάντα τὰ λοιπὰ παρ' ἡμῖν προσθεύουσι καὶ βελτιοῦνται καὶ μεταρρυθμίζονται καὶ ἐξωραίζονται καὶ ἐξανθρωπίζονται συμφώνως πρὸς τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ νεωτέρου πολιτισμοῦ, τοῦ σημερινοῦ βίου, ἔμειναν στάσιμα,

λιμνάζοντα ἐν τῇ πρωτογενεῖ αὐτῶν μορφῇ καὶ καταστάσει. Καὶ τοῦτο ἐνφ' οἱ πλείστοι τῶν ἡμετέρων κρεπωλεῶν εἶναι ἀνθρώποι εὐκατάστατοι, τινὲς δὲ τούτων ἔχουν οὐκ εὐκαταφρόνητον περιουσίαν. Ἀλλαγὸς τῆς Εὐρώπης τὰ κρεπωλεῖα ὁμοιάζουν μὲ σ α λ ὶ ν ι α, εἰσέρχεται εἰς αὐτὰ καὶ δὲν αἰσθάνεσαι κράτος ὀσμῆν. Αἱματος οὐτε σταγὼν φαίνεται πού. Ἀστράπτουν ὅλα ἐκ καθαριότητος. Καὶ ὁ πτωχότερος δὲ πολλῆς δύναται νὰ ποσηθευθῇ ἐξ αὐτῶν ὅσονδήποτε καὶ ὅποιονδήποτε τεμάχιον κράτος θέλῃ, εὐμορφοκομμένο, χρυσοχαρτωμένο, εἰς βαθμὸν ὥστε ἐξέρχεται τοῦ κρεπωλεῖου κράτων αὐτῶ, ὡς ἂν ἐξήρχετο μὲ π ἄ σ τ α ι ς ἐκ τοῦ ζαχαροπλαστείου. Λεῖπουν δὲ ἐννοεῖται ὁ ἄγριος ἐκείνος ὀπλισμὸς τοῦ κρεπωλεῶ καὶ αἱ ἀπότομοι πρὸς τὸν πελάτην ἀποστροφαι καὶ ὁ ἀπαίσιος κα τ ι μ ἄ ς ὁ φοροτόμηνος δικαίωματι τοῦ ἄ σ τ ε ν τ ο ὄ α ο ὗ. Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τώρα αὐτὰ τὰ ὅποια εἶναι πλέον ὄνειρα δι' ἡμᾶς καὶ περὶ ὧν ἀλλως ὠμιλήσαμεν ἐν ἐκτάσει πρὸ χρόνων ἐν τῇ ΡΑΜΠΑΓΑ κεντήσαντες τὴν φιλοτιμίαν πολλῶν φιλοτίμων κρεπωλεῶν, καὶ ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ἀπασχολοῦν ἡμᾶς σοβαρώτατον ζήτημα.

Τὶ κάμνει ὁ κτηνίατρος κ. Τατούλης πρὸ τοιαύτης καταστάσεως, ἀφοῦ εἰς αὐτὸν εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ ἐπιβλεψίς τῶν κρεπωλεῶν; Ἡ νομίζει ὅτι ἐκπληροῦ ἀρκούντως τὸ καθήκον του κατορθώνων νὰ θεραπεύσῃ ἀπὸ δυσκοιλιότητος καὶ ...ωλοσφυσίας τῆς Χατζίννας τὸ γάλο καὶ μακαρίζομενος παρὰ τῆς ἐνδιαφερομένης; Ἡ πέποιθεν ὅτι μεγάλην παρέσχε τῇ δημοσίᾳ ὑγιεινῇ ἐκδόουσειν, ὁδοὶ καθάρθωσι νὰ πωληθῇ ὡς ὑγιῆς ἡ ἄγελάδα τοῦ Ματροῦζης, εἰπὼν ὅτι δὲν εἶχε τίποτε, ἀλλ' εἶχε φάγει ἓνα ροδάκινο καὶ ἐκάθησε ἰστό στομάχι τῆς;

Καὶ ἡ Ἀστυνομία τί ποιεῖ; Καὶ τὸ τμήμα τῆς δημοσίας Ὑγιεινῆς ποῦ βουρλίζεταί; Καὶ ὁ νῦν ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν κ. Τρικούπη τί φρονεῖ; Ἀλοῖμονον! Καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ζήτημα παταῖ ὁ κομματικὸς. Κλείονται χάριν αὐτοῦ τὰ ὄμματα τῶν ἀρμοδίων γίνονται χ α τ ῆ ρ ι α καὶ καθὼς ἐπωλήθησαν δι' ἓνα πιάτο φακῆς τὰ πρωτοτόκια τοῦ Ἡσαῦ, παραδίδεται εἰς τὴν διάκρισιν τῆς ἀδιακρισίας ὀλίγων ἢ ὑγεία μίξ ὀλης πόλεως. Καὶ νὰ συμβαίνωσιν αὐτὰ ἐν Ἀθῆναις, εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐνθυμούμεθα ὅτι μεταβάλλεται ποτὲ εἰς τὸ Κορωπὶ, καθ' ὃν καιρὸν ἐπατοῦντο τὰ σταφύλια, εἶδαμεν ἐνώπιον κομποῦ πολλοῦ, ἐν μέσφ τοῦ χωρίου, τραγὰ σφαζόμενα καὶ ξεκοιλιαζόμενα. Τώρα εἶναι περιττόν νὰ μεταβῶμεν ἐκεῖ διὰ τοιοῦτον θέαμα. Οἱ κρεπωλεῖαι μας, τῆ σιωπηλῇ ἐπινεύσει τῶν ἀρμοδίων ἀρχῶν ἡμῶν, κατέστῃσαν τὰς Ἀθῆνας Κορωπὶ.

Μὰ ὡς πότε; Κύριε Τρικούπη, σώσατε τὴν πόλιν!

§ § §

— 53 —

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ «ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 53 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

Ἡ

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

— Περὶ σκλάβας τὴν ὅποιαν ἠγόρασα, ἀπῆντησεν ἡ Φατμέ προσβλέπουσα διὰ τοῦ κανθοῦ τοῦ ὀφθαλμοῦ τὴν Βάγριαν.

— Διὰ τὴν ἀτομικὴν σου ὑπηρεσίαν, Ζαϊδέ;

— Ἴσως.

— Ἀλλὰ... ἔχεις τὴν Μαλκούμ.

— Ἡ Μαλκούμ εἶν' ἀνόητο πλάσμα καὶ θὰ τὴν ψοφήσῃ καμμιὰ μέρα ἰστό κουρμπάτσι.

— Ἡ ταλαίπωρος Μαλκούμ ἤκουσε τὴν καταδικαστικὴν αὐτὴν ἀπόφασιν καὶ ἔστρεψε τὰ δακρύδρεκτα ὄμματά της

πρὸς τὴν Βάγριαν, ἥτις τὴν ἐνεθάρρυνε διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς.

— Καὶ... εἶναι εὐμορρη αὐτὴ ἡ σκλάβα; ἐπανάλαβεν ἡδὴ ἀνήσυχος ἡ Ζαϊδέ.

— Ὡραία ὡς τὴν πανσέληνον, ὅταν φωτίζῃ τὴν κληρονομίαν τοῦ Ὄσμάν, ἀπῆντησε μετὰ μεμελετημένης ἐμφάσεως ἡ Φατμέ χανούμ.

— Λοιπὸν εἶναι Γεωργια.ῆ, εἶπε στενάξασα ἡ Μπεσμέ, ἥτις σταθερῶς ἐπίστευεν εἰς τὴν ὑπεροχὴν τῶν ὁμογενῶν αὐτῆς.

— Ὅχι.

— Κιρκασία, χωρὶς ἄλλο; ἠρώτησεν ἡ Ζαϊδέ, ἥτις ἐγεννήθη ἐπὶ τῆς βορείας κλιτύος τοῦ Καυκάσου.

— Οὔτε.

— Τότε λοιπὸν πόθεν ἔρχεται;

— Ἀπὸ τὴν ἑσπερίαν.

— Πῶς! ἀπὸ τὸν τόπο τῆς Βάγρια χανούμ;

— Ὅχι ἀκριβῶς. Δὲν εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ἐπὶ μουσουλμανικῆς γῆς.

— Πῶς! εἶναι χριστιανή;

— Δὲν θὰ μείνῃ πολὺν καιρὸν χριστιανή, διότι οἰκειοθελῶς εἰσέρχεται εἰς τὸ χαρέμι τοῦ πασσά μας.

— Ἀδύνατον! αἱ φράγκισσαι δὲν γίνονται ἐκουσίως τῶν σκλάβαι.

— Αὐτὴ θὰ χαρῆ ἂν γείνη.

ΠΙΦ! ΠΑΦ!

ΚΑΤΕΤΕΘΗΣΑΝ. — Κατετίθησαν εκ μέρους της Α. Μ. του Βασιλέως δραχ. 755,000 δι' ως εξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 1476 τῆς 8 Ιουλίου ἐξ γραμματίου παραλαβῆς τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, καὶ ἔλαβεν ὁ ἐνδιαφερόμενος τὸ ὑπ' ἀριθ. 106 ΕΝΤΟΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΙΟΝ τοῦ Δημοσίου. Ἄς τρέχ' ὁ τόκος.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ. — Γνωστόν ὅτι ὁ ἀοίδιμος Βαρβάκης κατέλιπε μέγα γρηματικὸν ποσὸν δύο ἑκατομμυρίων εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν, ὅρισας, διὰ τῆς διαθήκης αὐτοῦ ὅπως ἐκ τῶν τόκων μόνον διατηρηθῆται τὸ προσωπικὸν τοῦ φερωνόμου αὐτοῦ Γυμνασίου καὶ γίνωνται πάντα τὰ σχετικὰ ἐξ ἑοῦδα μένει δι' αἰθικτὸν τὸ κεφάλαιον. Μεθ' ὅλα ταῦτα ὁμως, κ. Ὁ' ἄς ἔχομεν θετικὰς πληροφορίας, τὸ σεβαστὸν αὐτὸ κεφάλαιον εὐρίσκειται ἀπὸ τινος εἰς χεῖρας τῆς κυβερνήσεως. Σκιά τοῦ Βαρβάκη, ἐγείρου γοργή.

ΧΑΧΟΑΙΚΗ ΑΔΙΑΝΤΡΟΠΙΑ. — Μας τὰ παραζάβωσε τὸ Ζαβιάκ τὸ ῥωσικὸν πελεμικὸν, μὲ τὸ ἀραγμὰ του εἰς τὸ Νέον Φάληρον κοντὰ κοντὰ εἰς τὰ γυναικεῖα λουτρά. Τὰ τηλεσκοπία δουλεύουν πλέον ἀπ' ἐκεῖ διαρκῶς καὶ τὸ πλήρωμά του βυθίζει λάγνα βλέμματα ἐκεῖ ὅπου ἀπὸ λευκὰς ὑφάλους ἀσπρογαλιᾶς ἢ θάλασσα γύρω τῶν λουομένων καλλονῶν. Εἶς μάλιστα τῶν τοῦ πληρώματος ποιητικὸς τὴν φύσιν ἀξιωματικῶς βλέπων τὸ θέαμα τόσον οἰστρηλατήθη ὥστε ἀνεφώνησε γαλλιστὶ τοὺς ἐξῆς στίχους :

NOS JOLIES BAIGNEUSES

Les dames s'en vont le matin
Baigner épaules de satin
Et jambes roses ;
La vague apporte son baiser
Et l'Océan vient se briser
Sur bien des choses !

Au grand émoi des matelots
On voit alors surgir des flots
Ou d'un corsage,
Maints recifs que l'on ignorait,
Tendres écueils où l'on voudrait
Faire naufrage !

Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν τὸ ποιητικὸν μέρος τοῦ πράγματος καὶ ἄς

— Ἄλλὰ τί θὰ τὴν κάμης ; Ὅμιλεῖ τοῦλάχιστον τὴν τουρκικὴν ;

— Οὔτε λέξιν, γνωρίζει μόνον τὴν μητρικὴν τῆς γλῶσσαν, τὴν ἰσπανικὴν.

— Εἰς τρόπον ὥστε ἂν τῆς δώσης μίαν διαταγὴν δὲν θὰ ἦναι εἰς κατάστασιν νὰ τὴν ἐκτελέσῃ. Πολὺ χρήσιμον σκλάβαν θὰ ἔχῃς. . .

— Δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ τὴν κρατήσω εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου.

— Διὰ ποῖον τὴν πῆρες ;

— Διὰ τὸν πασσᾶν μας, ἀπήντησεν ἡ Φατμέ πρὸς τὴν Βάγιαν στρεφομένη. Αὐτὸ τὸ δῶρον θὰ τοῦ κάμω διὰ τὴν ἐορτὴν τοῦ Μουλόν. Καὶ ἀξίζει, νομίζω, περισσότερον τῶν ἰδικῶν σας. Ἀξίζει πρὸ πάντων χιλιᾶκις καλλίτερον ἐνὸς βόδου, μὲ τὸ ὅποιον δὲν θὰ εὐχαριστεῖτο οὔτε ἀπλοῦς **μποστανεζής**.

— Ἡ Ἰσπανὶς τὴν ὁποίαν ἠγόρασα, διὰ νὰ τὴν προσφέρω εἰς τὸν Ῥουστέμ εἶναι νέα ὠραία καὶ θελκτικὴ. Μοῦ ἐκόστισε περισσότερον τῶν ἑκατὸν χιλιᾶδων γροσίων, ἀλλὰ δὲν τὰ λυποῦμαι. Δὲν εἶμαι φιλάργυρος ἐγὼ καὶ διὰ ν' ἀρέσω εἰς τὸν πασσᾶ μου, κάμνω πᾶσαν θυσίαν. . . Θυσιάζω εἰς αὐτὸν ὡς καὶ τὴν γυναικεῖαν μου φιλαυτίαν. . . διότι ἡ Φράγκισσα αὐτὴ εἶναι ὠραιότερα μου. . . καὶ μὲ καμμίαν ἐξ ἡμῶν δὲν ἐπιδέχεται σύγκρισιν. . . οὔτε ἡ Βάγια χανοῦμ δύναται νὰ παραβληθῇ πρὸς αὐτὴν, ἡ Βάγια ἢ νομίζουσα ὅτι εἶναι τὸ τελειότερον πλάσμα τῶν χειρῶν τοῦ Ἀλλάχ. . .

ἐλθωμεν εἰς ἄλλο πρακτικώτερον. Γνωστόν ὅτι ὅπου ἀγκυροβολοῦν πλοῖα μὲ πολλὴν τροφοδοσίαν ἐλκύουσι γύρω τῆς σκάφης αὐτῶν καρχαρίας. Λοιπὸν μάθετε ὅτι καρχαρίας τεραστίου μεγέθους ἐναφανίσθη ἀπὸ τῆς χθῆς εἰς τὰ ὕδατα τοῦ νέου Φαλήρου καὶ οὐαί τοῖς λουομένοις ! Τὸ λιμεναρχεῖον Πειραιῶς τί κάμνει ; Δὲν ἐνεργεῖ τοῦλάχιστον τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Ζαβιάκ ἀπὸ τῶν γυναικεῖαν λουτρῶν ; Ν' ἀπομακρυνθῇ ὁμως ὄχι κατ' εὐθεταν γραμμὴν ἀλλὰ λοξῶς, διότι τὰ τηλεσκοπία τοῦ μηδενίζουσι τὴν ἀπόστασιν καὶ φέρουν τὰς ὠραίας λουομένας εἰς τὸ κατὰστρωμά του.

ΤΙ ΠΑΘΑΙΝΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΠΙΣΤΕΥΩΝ ΠΑΝΤΟΤΕ ΤΑΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ; — Ἐἷνος παπαρεπίδημῶν ἑταῦθα μ.σ. γράφει ὅτι πεισθεῖς ἐκ τῆς Ἀκροπόλεως ; περὶ τῆς τακτικῆς πλέον τῶν ὁδῶν καταβρέξεως ἐφόρεσε τὰ μαυρά του καὶ ἐξήλθεν εἰς ἐπισκέψεις ; ἄς ὦφειλε νὰ κάμῃ. Ἄλλ' εἰς τὸ πρῶτο σπῆτι ποῦ ἐμβήκεν ἀστεῖός τις τοῦ ἔγραψεν ἐπὶ τῆς ράγως του διὰ τοῦ δακτύλου Α ἰ ὠ ν ! Α ἰ ὠ ν ! Π ἰ ἄ σ τ ε τ ο ν ! Φαντασθῆτε τί ἀλεύρωμα εἶχε !

ΤΟ ΚΑΤΑΒΡΕΓΜΑ. — Γελοία εἶναι ἡ ἐκλογὴ τῶν ὠρῶν, τοῦ καταβρέγματος, ὅπου ἂν ὑποτεθῇ ὅτι γίνεται τοιοῦτο. Καταβρέχουν πρῶτῃ, πρῶτῃ καὶ βράδῃ, βράδῃ. ὅταν δηλαδὴ ἄνεμος δὲν φυσᾷ σκόνῃ δὲν ὑπέρχει καὶ ἔχει πλέον ὄλον τὸν καιρὸν νὰ στεγνώσῃ ἡ γῆ, ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου καὶ νὰ σηκωθῇ ἐξηγερνωμένῃ μελέμῃ, νὰ χορεύσῃ μὲ τὸ χῶμα τῶν Ἀθηνῶν τὸν ἀποτυφλωτικὸν ἐκείνου στρόβιλον, ὅστις χθὲς κατήντησε νὰ διακόψῃ πλέον καὶ τὴν συγκοινωνίαν ἐν τῇ πόλει. Ἐκλέγουν δὲ πρὸς κατάβρεξιν τὴν ἐσπερινὴν ὥραν καθ' ἣν κοπάζει ὁ ἄνεμος, καὶ ἐνθ' ὅλλως ἐνθαρρυνθεῖς ἐκ τῆς κατακαθίσεως, τοῦ κοινορτοῦ, ἀποφασίζεις νὰ ἐξέλθῃς εἰς περιπατονπρόσ τὴν Ὀδὸν Πατησίων, φέρ' εἰπεῖν, τὸ καταβρεκτικὸν κάρρον τιθέμενον ἐν ἐνεργείᾳ ἐγείρει νέφη κοινορτοῦ καὶ χρωστέτις παχὺ τῶν βρόχων σου ἀλεύρωμα εἰς τὸ κατάβρεγμα ! Ἀφίνομεν ὅτι ἂν φυσᾷ καὶ ἄνεμος συνεπαίρει ἐκείνους τοὺς λοφίσκους τῆς σκόνης, οἱ ὅποιοι δὲν ἀφρονταὶ ἐκ μέσου εὐθὺς μετὰ τὸν σχηματισμὸν αὐτῶν, ἀλλ' ἀφρονταὶ ὡς ἐφεδρεία, ὡς ἐθνοφρουρὰ κοινορτοῦ, καλουμένη εἰς ἐνεργὸν ὑπηρεσίαν δι' ὑψηλοῦ μελτεμικοῦ διατάγματος. Ἄμ' ὅλα μας ἀνάποδα κ' ὁ γάμος τὴν Τετράδην.

ΤΙ ΠΙΝΟΜΕΝ. — Κατὰ τὴν παρήγορον ἐκθεσιν τοῦ κ. Χρηστομάνου περὶ τῆς ποιότητος τοῦ ὕδατος ἡμῶν πίνομεν ποδόλουτρο ἀνθρώπων καὶ κόπρου ἵππων. Φαντασθῆτε τί ἐνέργειαν θὰ φέρῃ ἐν τῇ ὀργανισμῷ ἡμῶν ἐκεῖνο τὸ νερὸ τὸ βολυμῆνον ὡς τὴν τεταραγμένην συνείδησιν τοῦ φυγάδος δημάρχου μας. Πιάστε τον !

— Ἀπατάσαι, Φατμέ πιστεύω ὅτι εἶμαι μόνον ὑμῶν ἀνωτέρα, καὶ τίποτε ἄλλο, εἶπεν ὑπεροπτικῶς ἡ Βάγια.

— Πρόσεξε, Φατμέ, ἐψιθύρισεν ἡ Ζαϊδέ, πρόσσεξε μήπως αὐτὴ ἡ ξένη κλέψῃ τὴν καρδίαν τοῦ Ῥουστέμ. . . Πρόσεξε μήπως ἡ δούλη σου σὲ ἀναγκάσῃ μίαν ἡμέραν νὰ τὴν ὑπηρετῆς.

— Δὲν τὴν φοβοῦμαι. Γνωρίζει ὅτι μοὶ ὀφείλει τὰ πάντα, καὶ δὲν θὰ τὸ λησμονήσῃ ποτέ. Ἄν κατορθώσῃ νὰ λάβῃ τὴν θέσιν μιᾶς τῶν γυναικῶν τοῦ Ῥουστέμ, δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσω ἐγὼ νὰ θέσῃ τὴν γυναῖκα ταύτην ὑπὸ τοὺς πόδας του.

Οὔτω λαλοῦσα, ἡ Φατμέ προσέβλεπε τὴν Βάγιαν μετ' ὀφθαλμῶν καθαρῶς ἐρμηνευόντων τὴν ἰδέαν αὐτῆς. Ἡ Μπεσμέ καὶ ἡ Ζαϊδέ ἤρξαντο ἐννοοῦνται, ἐπειδὴ δὲ οὐδὲν εἶχον νὰ φησῶσι δι' ἑαυτάς, καθότι ἀμφότεραι εἶχον δώσει υἱὸν εἰς τὸν πασσᾶν δὲν ἀπεδοκίμαζον πολὺ τὸ τολμηρὸν σχέδιον τῆς συντρόφου των, ἂν καὶ ταῖς ἐφαίνετο ἀσύνητον.

Καὶ ἡ Βάγια ἐπίσης ἐνόει ἐντελῶς ἀλλὰ δὲν ἐφαίνετο συγκεκλινημένη ἐκ τοῦ ἀπειλοῦντος αὐτὴν κινδύνου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν μεμακρυσμένος βρυχηθμὸς ἐξεραγῆ ὡσεὶ βροντή.

— Εἶναι ὁ Σαῖτ ζητῶν τὸ δεῖπνόν του, εἶπεν ἡ Ζαϊδέ.

— Θὰ ἐλησμόνησεν ὁ Μπεσῆρ νὰ τοῦ δώσῃ τὸ πρόβατόν του. Εἶχε τόσας πολλὰς ἀσχολίας σήμερον ὁ καυμένος ! ἐψιθύρισεν ἡ Φατμέ.

(ἀκολουθεῖ)

ΧΑΛΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΟΙ ΤΑΜΕΙΟΙ. — Η παραμάναι του Βρεφοκομείου, με της 15 ψυροδραχμιαί όπου πέρουν τον μήνα παρά του δημοτικού ταμείου έχουν να λάβουν τριών μηνών μισθούς έκαμαν διαδήλωσιν εις τό Δημαρχεϊον και ήπειλήσαν άπεργίαν ή ά π ο δ υ ζ ί α ν, αν δέν τους πληρωθούν οι μισθοί αυτοί. Ούτω τώ δυστυχή έκθετα κινδυνεύουν εκ νέου να έ κ τ ε θ ω σ ι ν. Έξ άλλου δέ προχέει π. μ. άλλην παρομοίαν διαδήλωσιν έκαμε διά του Διευθυντού και του Γραμματέως αυτού τό Δημοτικόν Νοσοκομείον — Δός μας παράδες, είπον του κ. Παπαλεξανδρή, είδεμή κάμε διαιτητικόν δελτίον να μη τρών οι άσθενείς. Σημειωτέον ότι τό Δ. Νοσοκομείον έχει να λάβη ύπέρ τας 40 χιλ. δραχμών παρά του Δημοτικού Ταμείου. Η αγορά των τροφίμων γίνεται διά πιστώσεως, Μά όσφ είναι Δήμαρχος Φιλήμων 'ετήν 'Αθήνα, 'Ας συνηθούν σιγά σιγά κι' οι άβρωστοί 'ετήν πείνα.

ΔΙΑΜΑΝΤΙΑ ΤΟΥ ΤΕΛΩΝΕΙΟΥ. — Είναι μελέτης άξία ή χαμαιλεόνταιος διαγωγή ή δεικνύει έν τη υπηρεσίη ή τελώνης Παιραιώς κ. Διαμαντόπουλος. Άμα αναλαβών τά καθήκοντά του εκάλεσε τον εξηκόνταρχον αυτού και τή είπε. — Σύ κατά τον νόμον, είσαι υπεύθυνος διά τό προσωπικόν, λοιπόν κάμε δελτίον ύπηρεσίας και διεύθυνε όπως θέλης. Άλλά μετ' ου πολυ ήλλαξε τρόπον και έδίδισεν επί τά 'χνη του Δαμιανού, πιέζων τον εξηκόνταρχον και ζητών να τοποθετή έδωκ' εκεί μόνον άνθρώπους της έμπιστοσύνης του. Κατόπιν πάλιν, έφού επανέκαμφεν εκ της έν Λαμία δίχης και είδε και ένωτίσθη τά του Δαμιανού, έσωφρονίσθη, φαίνεται, ή έφοβήθη και καλέσας τον εξηκόνταρχον είπεν αύτφ: — Ένέργει την ύπηρεσίαν κατά τό δελτίον σου και έφεξης ουδεμιαν θά φέρω εις αυτό μεταβολήν. 'Ο δέ 'Εξηκόνταρχος, άνήρ τιμιώτατος και άκεραίου χαρακτήρος, ό κ. Ταμειακάκης, αυτός όστος ό ανακαλύψας εις Σύρον τας τελωνοδραμοδουλείαις, συμμορφωθείς προς την τελευταίαν φάσιν του χαμαιλεοντείου προϊσταμένου του εξακολουθεϊ τό έργον του εύσυνειδήτως εκπληρών τό καθήκον. Να 'ιδωμεν αν θ' αλλάξει πάλιν πορείαν ή κ. Διαμαντόπουλος ή αν θά τον αφήσουν ν' αλλάξει.

ΑΜΑΝΕΤΖΗ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ. — Είς έν των εις Παιραιά καταπλευσάντων άτμοπλοίων την προπαρελθούσαν Δευτέραν ά μα ν ε τ ζ ης τις ήφερε διάφορα πολύτιμα πράγματα υπαγομένα εις τ'ελωνειακόν δασμόν. 'Ο εξηκόνταρχος, περι ούανωτέρα είρημεν, τά κατέγραφε και έκαμε δήλωσιν προς άπότισιν του δασμού. Άλλά τί γίνεται; Άντι ή δήλωσις να γίνει επί τη βάσει της καταγραφής του εξηκοντάρχου ήγεινεν άλλη τοιαύτη δηλώσας τά ήμισα ήμιση των τελωνιστέων πραγμάτων. 'Ο 'Εξηκόνταρχος καταγγέλλει τούτο τφ τελώνη κ. Διαμαντοπούλω, ό όποιος, ώφειλεν άμέσως βέβαια να επιβάλη τάς υπό του νόμου ώρισμένας ποινάς. Άλλ' άγνωστον κατά πόσον τρόπον ήγεινε συμβιβασμός και συνετάχθη άλλη δήλωσις με την καταγραφήν του εξηκοντάρχου. Χαμαιλεόντειον και τούτο και λαθυρινοθάδες, βλέπετε, και μεστών ύπόπτων έλιγμων. Φύλακες, γρηγορείτε! Και θά τά μεταπούμε.

ΦΟΒΟΣ ΠΑΡΕΞΗΓΗΣΕΩΣ. — Δίν είναι φόδος άρά γε τώρα με τά κυνικά καύματα και μέσα εις την πόλιν του Παστέρ, έν Παρισίαις δηλαδή όπου θά καταλύση ύψηλός τις ταξειδιώτης φέρων τό όνομα Comte d' Acharnées να γείνη καμμία παρεξήγησις εις τό Ξενοδοχεϊόν του και ν' άναγνωσθή τό όνομά του acharné (ά σ σ α ρ ν έ) ήτοι λυσσασμένος; Άλλά σιωπή, διότι είναι φόδος μη παρεξηγηθή και ό τό λογοπαίγνιον τούτο διαπράξας ήμέτερος Βάζος.

Ο ΡΟΚΟΣ ΜΑΣ. — 'Ο 'Ρόκος, εξεσπάθωσε. Τά είπε πάλιν όρθι κορτά, καθώς αυτός μόνος ειξεύρει και τολμα να τά λέγη, άλλ' έγλάθμισεν άρά γε τον πολύν λαόν ή, γλώσσά του; 'Α! 'Ρόκο! μ' ένα όνειρο τρερόμεθα κι' οι δύο μας. Μά τό φοβάται ό λαός, άκόμα τ' όνειρό μας.

ΝΟΣΤΙΜΟΝ ΛΑΘΟΣ. — Η ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ άγγέλλουσα την έκδοσιν του σημερινού ΡΑΜΠΑΓΑ, γράφει ότι τό πρώτον αυτού ποίημα άφιερουται τφ κ. Τρικούπη επί τή 'Α γ γ λ ι α του, άντι να είπη επί τή ύ γ ε ί α του. Άλλά τό λάθος τούτο της σπουδαίας τυναδέλφου έχει όρθην την έννοιαν, καθόσον ύ γ ε ί α του κ. Τρικούπη είναι βεβαίως ή της Άγγλίας υποστήριξις. Είς τρόπον ώστε ή 'Α κ ρ ό π ο λ ις άμαρτάνουσα τ' άληθη λέγει.

ΤΟ ΟΥΖΟ ΚΑΙ ΟΙ ΘΕΣΣΑΛΟΙ. — Η άμείλικτος φορολογομανία του κ. Τρικούπη έβάρετε τους Θεσσαλούς εις τό όμοούσιον, άποφασίσασα την εξόντωσιν του ούζου των. Έπί τούτω ήρχισε να τρα-

γουδήτα: τραγούδι. έν ή ό Θεσσαλός παραπονείται: κατά του κ. Τρικούπη. Η έπιπόδος αυτού είναι:

Η ελεύθερο τό ούζο
 Η 'ετ'α μαυρά'μου σι λούζω
 Ούζο ούζο, ούζο, ούζο.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑ. — Δρζμα Σ ω σ ά ν α, κωμωδία Μ ι α ψ υ χ ρ ο λ ο υ σ ί α, κατάλληλος διά την ύραν αυτήν του έτους.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΦΟΒΙΑ

Είχε προαναγγελθή διά των έφημεριδών και διά προγραμμάτων ότι τή παρελθούση Κυριακή, κατά την νυκτερινήν παράστασιν του 'Ι π ο δ ρ ο μ ί ο υ και Λ ε ο ν τ ο δ α μ α σ τ η ρ ί ο υ των κ. κ. Γκρέγκορου και Μπούν έμελλε να εισέλθη εις τον κλωδόν των λεόντων, επί τη εύεργετική αυτού, ό εργολάβος του θεάτρου Ν έ ο υ 'Α π ο λ λ υ ν ο ς, ό δημοσιολής ήμων φίλος κ. Παναγής Τσίγκρης ή 'Ρ ά ε 'Α ρ ο ύ ρ ας.

'Ο πλειστος κόσμος απέδεχθη μετά δυσπιστίας την είδησιν ταύτην, εκινήθη όμως εις τον ύψιστον βαθμόν ή γενική περιέργεια και την νόκτα τό θεάτρον ήτο άνθρωποπαραγεμιστόν και π α ρ α γ ε μ ι σ τ ό ν τό ταμείον των εισπραξέων αυτού. Μηλο να έβρίχνης δέν έπερτε κάτω. Άρσενικοί και θηλυκοί και ούδέτεροι έτρεξαν να ίδούν τό άπίστευτον αυτό. Τινές δέ γνωρίζοντες αυτόν τφ έλεγον: — Έκαμες την διαθήκην σου; Και προς αυτούς απήντα άστεινούμενος: — Ναι, και σ'ας έχω αφήσει τά μα ρ κ ο ύ τ σ ι α των ν α ρ γ ι λ έ δ ω ν μου. 'Οσφ έπλησίαζεν ή ώρα της έμφανίσεως του κλωδού των λεόντων, τόσφ αι όσφεις των θεατών εξέφραζον άνησυχίαν. Κυριαί τινές έν άς και ή τού άτρόμητου Παναγή είχον καταληφθή υπό νευρικής ταραχής' μόνον αι περικαλλεϊς αυτού θυγατέρες έφείνοντο άτρόμητοι, ως ό πατήρ αυτών και έμειδίων μάλιστα ως εκείνος, από του θεωρείου των.

'Αλλ' ίδού ό κλωδός. Βαθυτάτη σιγή τον ύποδέχεται διαταραχθεϊσα υπό ραγδαίων χειροκροτημάτων, άμα ένεφανίσθη ό κ. Μπούν κρατών από της χειρός τον κ. Τσίγκρην και χαιρετίζων μετ' αυτού τό πληθος.

'Ο κ. Μπούν εισήλθε πρώτος και μόνος εις τον κλωδόν, όπου τά μετά των θηρίων παίγνιά του είχον φθάσει μέχρι του ταγίσματος αυτών δια τεμαχίων κρέατος, ότε εκάλεσε διά νεύματος τον ήμύτερον Παναγήν να προεέλθη εις τον κλωδόν.

Ηγγικεν ή κρίσιμος στιγμή. Σιγή θρησκευτική επικρατεί. Πεταλούδας πτερύγισμα θά ήκούετο. 'Ο κ. Τσίγκρης βαδίζει στερεφ τφ βήματι προς τον κλωδόν, ου την ύθραν άνοίγει έξωθεν βοήθος του λεοντοδασμαστου. Έπερπε ν' άνέλθη τρεις βαθμίδας διά να εύρεθ ή επί της εισόδου. Αι τρεις έκείναι βαθμίδες ύπενθύμιον άπαισίως κατά της στιγμής εκείνην τας τρεις της λαμνηόμου. 'Ολοι τον έθεώρουν ως βαίνοντα προς βέβαιον θάνατον και ήπόρουν πώς δέν τον συνώδευεν 'ερεός ή πνευματικός. Σημειωτέον όμως ένταυθα ότι καθ' ή διεδίδετο, ό κ Τσίγκρης είχε μεταλάβει τό πρωί της αυτης ήμέρας, πρξγμα τό όποϊον ήμετις δέν πιστεύομεν.

'Ιδού αυτός έν τφ κλωδφ' χαιρετ'α τό πληθος και τους λεοντας. Νιαγάρρας άνευφημιών και χειροκροτήσεων τον ύποδέχεται. Θωπεύει την λέαιναν μειδιών, άπαθής, άτάραχος, αναστηλώνων και αυτός τό άθλητικόν σμά του παρά τον ύψιτενη Μπούν ως άλλος 'Ελλην 'Ηρακλής πρό του Λέοντος της Νεμέας, τον όποϊον άλληθως νομίζεις ότι θά ήδύνατο και αυτός να πιείη με τους ρωμαλέους του βραχιόνας και τας πλατείας ως οικόπεσα παλόμας του. Ηράμιδος! 'Ο άτρόμητος Ράς 'Αρούρας κατέρχεται του κλωδου έν μέσφ άπέριων ζητωκραυγών, ως βασιλεύς διπόδων μη πτοηθείς τους βασιλείς των τετραπόδων.

Μεταξύ δύο, κατά την έξοδον εκ του θεάτρου: — Φαντάσου τί ε εύ ε ρ γ ε τ ι κ ή θά ήτο δι' αυτόν αν τον έτρωγαν οι λέοντες! — Θά ήτο, με τέτοιο δελπνον, ή ε εύ ε ρ γ ε τ ι κ ή τ ω ν λεόντων. Και έν τετρασίχον'

Είς τον φίλον Κιαναγήν
*Λειονταρμίνε Παναγή, με την καλληκαριά σου,
 Να ζήσης και να χαιρέσαι τά λειονταρόπουλά σου!
 Μίσ'ετ'ο κλουδι των λειονταριών ή άφοβαις ματσαίς σου
 Μου είπαρ πώς μπορείς να πής και'κει τό ναργιλέ σου!..*